

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **N. P.**, zastoupen opatrovníkem, Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Helénská 4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2015, č. j. OAM-52/LE-LE05-NV-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2015, č. j. 1 A 22/2015 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému opatrovníkovi žalobce, Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M, advokátu, se sídlem Helénská 4/1799, Praha 2, **se nepřiznává** odměna a náhrada výdajů v souvislosti s výkonem funkce opatrovníka.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2015, č. j. OAM-52/LE-LE05-NV-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli povolen vstup na území České republiky na základě § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Napadeným rozhodnutím žalovaný nepovolil žalobci vstup poté, co žalobce učinil dne 20. 2. 2015 prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru Letiště Václava Havla

Praha. Žalovaný rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce nesplňoval podmínky pro vstup na území České republiky ani do schengenského prostoru, protože nedisponoval potřebným vízem či povolením k pobytu, které by jej k tomuto vstupu opravňovaly, nedisponoval ani žádným dokladem totožnosti, prokázal se pouze řidičským průkazem. Žalobce již dne 10. 12. 2012 v České republice požádal o mezinárodní ochranu, řízení však bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož žádost byla dle § 10a písm. b) téhož zákona nepřijatelná, neboť k posuzování žádosti byla příslušná Finská republika. Následně byl žalobce dne 23. 1. 2013 transferován do Finska. Dle názoru žalovaného bylo zřejmé, že postup žalobce byl čistě účelový s cílem zneužít azylového řízení k obejití vízové povinnosti a dalších povinností cizince spojených se vstupem na území České republiky. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky, a proto shledal naplnění podmínek stanovených v § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Dále posoudil, že žalobce není zranitelnou osobou podle § 73 odst. 7 zákona o azylu. V této souvislosti žalovaný poukázal na to, že žalobce jako důvod odchodu z vlasti uvedl pouze nepříjemné klimatické podmínky a snahu vydělat víc peněz.

V odůvodnění **napadeného rozsudku** městský soud uvedl, že žalobce v řízení nepopíral, že na území pobývá bez cestovního dokladu a bez víza, žalobce tak nerozporoval, že by nenaplnil uvedenou skutkovou podstatu, ale namítal, že je neslyšící, a z této skutečnosti tak přímo vyvozuje porušení § 73 odst. 7 zákona o azylu. Ustanovení § 73 odst. 7 zákona o azylu představuje výjimku z možností ministerstva rozhodnout za určitých, zákonem taxativně stanovených okolností (u tzv. zranitelných osob), že cizinci umístěnému v přijímacím středisku na mezinárodním letišti se nepovolí vstup na území České republiky (§ 73 odst. 4 tohoto zákona). Zákon skupinu tzv. zranitelných osob, kterým nelze zakázat vstup na území, vymezuje na základě taxativního výčtu. Řadí sem nezletilou osobu bez doprovodu, rodiče nebo rodinu s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, cizince s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženu a osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Takovou osobu pak ministerstvo dopraví přímo do přijímacího střediska na území. Zohlednit situaci zranitelných osob ukládá rovněž čl. 17 směrnice Rady 2003/9/ES, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (dále jen „směrnice 2003/9/ES“).

Při rozhodování, zda bude určité osobě povolen vstup na území, je ministerstvo povinno vyjít z úplně a spolehlivě zjištěného skutkového stavu (§ 3 správního řádu), může přitom využít podkladů z řízení vedených před jinými správními orgány, jak to předpokládá § 50 odst. 1 správního řádu. V nyní projednávané věci tomuto požadavku bylo podle městského soudu učiněno zadost, když ministerstvo posuzovalo naplnění podmínek v § 73 odst. 7 zákona o azylu z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 25. 2. 2015 a z pohovoru z téhož dne, kdy žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý a jako důvod odchodu z vlasti uvedl pouze nepříjemné klimatické podmínky a snahu vydělat víc peněz. Žalovanému byla také známa pobytová historie žalobce, ze které vyplývá, že v minulosti byl schopen samostatně pobývat a pracovat na území jiných států a organizovat své cesty do zahraničí. Vzhledem k výše uvedenému dospěl městský soud k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, v řízení nebyly porušeny ustanovení o řízení před správním orgánem, a proto žalobu zamítl.

Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 14. 4. 2015 **kasační stížnost**, přičemž požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů. Nejvyšší správní soud v průběhu řízení zjistil, že stěžovatel byl dne 21. 4. 2015 předán podle Dublinského nařízení do Finské republiky. Usnesením ze dne 16. 6. 2015, č. j. 6 Azs 81/2015 - 41, byl stěžovateli ustanoven zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Kasační

pokračování

stížnost stěžovatele poté doplnil soudem ustanovený zástupce. Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Napadeným rozhodnutím stěžovateli nebyl povolen vstup na území a byla mu uložena povinnost setrvat po dobu azylového řízení v uzavřeném středisku mezinárodního letiště Václava Havla v Praze. Jde o zařízení svou povahou vězeňského typu, oddělené mříží, bez oken či bez možnosti vycházky ven z budovy. Žalovaný rozhodl o povinnosti stěžovatele setrvat v uzavřeném příjímácím středisku, přestože stěžovatel trpí závažným zdravotním postižením - je neslyšící. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí zcela absentuje jakákoli zmínka o zdravotním postižení stěžovatele. V prvoinstančním rozhodnutí je jednou větou uvedeno, že se nejedná o cizince s vážným zdravotním postižením. Stěžovatel komunikuje pouze prostřednictvím znakové řeči či velmi omezeně prostřednictvím psaných stručných vzkazů v ruštině. Zadržením v uzavřeném příjímácím středisku velmi strádal a trpěl psychickými problémy, které navíc nemohl nikomu z pracovníků příjímáčího střediska sdělit jinak než posunky či pomocí stručných psaných vzkazů. Uvedené zařízení v současné době nezaměstnává žádného sociálního či zdravotního pracovníka hovořícího znakovou řečí. U stěžovatele se během zadržení začaly projevovat známky psychické poruchy, které se zhoršovaly s pokračujícím zadržením ve středisku.

Dle stěžovatele samotná schopnost osoby samostatně existovat, tj. žít se a přicestovat do jiné země, samo o sobě nezakládá výjimku z aplikace ustanovení §73 odst. 7 zákona o azylu. Uvedené ustanovení se týká mimořádné situace, kdy tzv. zranitelná osoba má být chráněna proti povinnosti setrvat až 120 dní v zařízení svou povahou vězeňského typu. Chronicky nemocná či zdravotně postižená osoba může v běžném prostředí často vést kvalitní a samostatný život včetně výkonu zaměstnání či cestování. Je to však právě prostor v uzavřeném příjímácím středisku povahou vězeňského typu, ohrazený mříží, bez možnosti vyjít ven na čerstvý vzduch, bez možnosti komunikace s rodinou či přáteli, či s omezenou lékařskou péčí, který má na určité výjimečné skupiny výrazně horší dopad než na jedince netrpícího žádným postižením či žádným jiným důvodem zakládajícím tzv. zranitelnost ve smyslu uvedeného ustanovení. Ustanovení §73 odst. 7 zákona o azylu zákonodárce do zákona během příslušné novelizace zakomponoval právě pro účely umožnění vstupu na území osobám, pro něž je příjímáčí středisko nevhodné, vzhledem k povaze zařízení (povaha vězení s nemožností vyjít mimo prostor vyhrazený mřížemi, v němž je pouze omezená lékařská péče), a to mimo jiné důvody s ohledem na jejich věk či zdravotní stav, ať už fyzický či psychický. Jde-li o vážně zdravotně postiženého cizince, nedává zákon správnímu orgánu jinou možnost, než rozhodnout o vstupu na území, zcela v souladu se záměrem zákonodárce.

Jeví se jako nezákonné dovozovat, že by fyzicky postižený stěžovatel musel explicitně uvést své fyzické postižení, když tato skutečnost je zjevná ze samé podstaty jeho postižení. Z dikce ustanovení §73 odst. 7 neplyne, že by cizinec explicitně musel prohlásit zjevnou skutečnost. Městský soud uvedl, že ze samostatné schopnosti stěžovatele cestovat, pobývat v cizí zemi a vykonávat práci, lze vyvodit, že žalobce není vážně zdravotně postižen. V případě stěžovatele byla skutečnost svědčící o jeho vážném zdravotním postižení zjevná již z toho, že komunikuje posunky a pohovor je veden ve znakové řeči. Jeví se jako nesrozumitelné, že městský soud sám dovozuje absentující argumentaci žalovaného, tedy že žalovaný se se zdravotním postižením cizince vypořádal, neboť jako podklad pro rozhodnutí údajně užil určité materiály z předchozího řízení. Jednak tyto materiály z předchozího řízení v odůvodnění rozhodnutí nejsou ve vztahu ke zdravotnímu postižení vůbec zmíněny a uvedená argumentace v napadeném rozhodnutí vůbec není uvedena. Nepropuštěním stěžovatele na území v souladu s §73 odst. 7 zákona o azylu tak došlo k porušení nejen tohoto ustanovení, ale i čl. 3 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) zakotvujícím zákaz mučení a zakotvujícím zásady, které musí splňovat

rozhodnutí zakládající omezení na svobodě. Stěžovatel je přesvědčen, že jde ze strany soudu o zásadní pochybení, které má dopad na jeho hmotně-právní postavení, domnívá se proto, že tímto podaná kasační stížnost splňuje kritéria přijatelnosti ve smyslu §104a s. ř. s. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a napadené rozhodnutí a řízení zastavil.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 16. 6. 2015, č. j. 6 Azs 81/2015 - 41, ustanovil stěžovateli zástupcem advokáta Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M. Následně Nejvyšší správní soud toto usnesení doručoval stěžovateli na adresu tehdejšího pobytu, kterou mu sdělil žalovaný, a to konkrétně: J. R. C./D. U., L. 53, X K., F. Toto usnesení se doručit nepodařilo a soud neobdržel žádnou reakci od České pošty ani po reklamaci doručky dne 21. 10. 2015. Usnesením ze dne 5. 1. 2016, č. j. 6 Azs 81/2015 - 58, potom Nejvyšší správní soud ustanoveného zástupce zastupování stěžovatele zprostil, a přiznal Mgr. Bc. Schmidtovi odměnu a náhradu výdajů jako ustanovenému zástupci za učiněné úkony právní služby. Stejným usnesením Nejvyšší správní soud také současně Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M. ustanovil opatrovníkem stěžovatele, jako osoby, které se nepodařilo doručit na poslední známou adresu v cizině. Toto usnesení nabylo právní moci dne 25. 1. 2016.

Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedl, že správnost závěrů, že na stěžovatele nelze pohlížet jako na zranitelnou osobu, dokládá spisovým materiálem. V řízení zjištěné individuální okolnosti vážící se k osobě stěžovatele a jeho předchozímu pobytu a pohybu nijak nnesvědčily pro závěr, že by stěžovatel byl osobou s vážným zdravotním postižením. Stěžovatel se sám označil za osobu s dobrým zdravotním stavem a v jiné souvislosti (ani v žádosti, ani ve vlastnoručně psaném vyjádření) svoje postižení před žalovaným jako závažnou okolnost nezmínil. Žalovaný za stěžejní pro posouzení případné zranitelnosti považuje výpověď stěžovatele a údaje jím poskytnuté k jeho celkové situaci a celkovému zdravotnímu stavu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl dne 21. 4. 2015 transferován do Finska, považuje žalovaný další řízení za bezpředmětné.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

K tvrzení stěžovatele o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že rozšířený senát v usnesení ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014 - 69, Sb. NSS 3181/2015, (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz) dospěl k závěru, že „*Nejvyšší správní soud může odmítnout pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pouze kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, kterým se končí řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 odst. 15 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.*“ V nyní posuzovaném případě se jedná o rozhodnutí žalovaného, kterým nebyl stěžovateli povolen vstup na území České republiky na základě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Aplikace institutu nepřijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.) v této věci nepřipadá v úvahu.

Nejvyšší správní soud předně k vyjádření žalovaného uvádí, že řízení nelze považovat za bezpředmětné, i když se stěžovatel na území již nenachází. Jak již vyjádřil ve vztahu k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území v rozsudku ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 As 16/2011 - 98, pro stěžovatele „*může být významnou samotná a posteriori deklaráce*

pokračování

ne/ zákonosti rozhodnutí žalované“, a to nejen v případě, že byl přemístěn do přijímacího střediska na území, ale i v případě, že by již opustil území České republiky. Současně Nejvyšší správní soud poznamenává, že ve věci sp. zn. 6 Azs 159/2015, usnesením ze dne 20. 10. 2015 řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o nepovolení vstupu žadatele o mezinárodní ochranu na území České republiky (§ 73 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu), včetně řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu v této věci, kdy nebylo možno zjistit místo pobytu žalobce, vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, zastavil podle § 33 písm. b) zákona o azylu. V nyní posuzované věci jsou však skutkové okolnosti odlišné natolik, že v ní Nejvyšší správní soud rozhodoval meritorně.

Podle § 73 odst. 1 zákona o azylu „[c]izince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, policie předá, nejsou-li splněny důvody pro zajištění cizince podle zvláštního právního předpisu, do přijímacího střediska na mezinárodním letišti.“ Dále podle odst. 4 téhož ustanovení „[m]inisterstvo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydá rozhodnutí nejpozději do 4 týdnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li ministerstvo v uvedené lhůtě, umožní cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem ministerstvo rozhodne, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí cizinci, a) u něhož nebyla spolehlivě zjištěna totožnost, b) který se prokazuje padělanými nebo pozmeněnými doklady totožnosti, nebo c) u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek.“

Podle § 73 odst. 7 zákona o azylu, „[m]inisterstvo rozhodne o povolení vstupu na území cizinci, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, a dopraví jej do přijímacího střediska na území, jedná- -li se o nezletilou osobu bez doprovodu, o rodiče nebo rodinu s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi nebo o cizince s vážným zdravotním postižením, o těhotnou ženu, o osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí.“

Ustanovení § 73 zákona o azylu bylo nově formulováno zákonem č. 379/2007 Sb. Z důvodové zprávy k § 73 odst. 7 plyne: „[z]avádí se specifický postup vůči kategorii „zranitelných“ osob, za které jsou považovány děti a jejich rodiče a osoby se zdravotním postižením. Těmto, v případě učinění prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, bude povolen vstup na území a budou dopraveny do azylového zařízení na území, kde podají žádost a absolvují řízení o mezinárodní ochraně. Cílem je vytvořit pro ně pobytové podmínky odpovídající jejich věku či zdravotnímu postižení.“ (Důvodová zpráva k zákonu č. 379/2007 Sb., změna zákona o pobytu cizinců na území ČR, PSP 2007: tisk 191/0) Zákon o azylu stanovuje v § 73 odst. 7 některé skupiny zranitelných osob, které jsou z omezení na svobodě vyloučeny, přičemž České republice ukládá zvláštní situaci zranitelných osob zohlednit i čl. 17 směrnice 2003/9/ES (viz níže). Výčet v § 73 odst. 7 je taxativní a neumožňuje tak rozšířit kategorii zranitelných osob nad rámec uvedených. (srovnej Kosář, D., Molek, P. a kol. Zákon o azylu. Komentář, Wolters Kluwer ČR: Praha, 2010, s. 462). Směrnice 2003/9/ES v článku 17 zakotvuje zásadu: „1. Členské státy zohlední zvláštní situaci zranitelných osob, například nezletilých osob, nezletilých osob bez doprovodu, invalidních osob, starých osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, ve vnitrostátních předpisech provádějících ustanovení kapitoly II týkající se materiálních podmínek přijetí a zdravotní péče. 2. Odstavec 1 se vztahuje pouze na osoby, u kterých byly zjištěny zvláštní potřeby po individuálním zhodnocení jejich situace.“ Také dokumenty UNHCR požadují zohlednit situaci zranitelných osob, a to s ohledem na negativní účinky zajištění na psychiku zajištěných (srovnej čl. 7, Revidovaná směrnice UNHCR o platných kritériích a normách pro zajištění žadatelů o azyl, únor 1999, dostupné z <http://www.unhcr.org/3bd036a74.html>)

Nejvyšší správní soud se již zabýval případy nepovolení vstupu na území osob se zdravotními komplikacemi. V rozsudku ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Azs 123/2015 - 49, posuzoval případ stěžovatelky, která dovozovala zranitelnost na základě závažného chronického onemocnění, jehož příznaky se podle jejího tvrzení rapidně zhoršovali v uzavřeném příjímacím středisku letiště. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku mimo jiné uvedl: „Z podkladů řízení o udělení mezinárodní ochrany, jež primárně slouží pro zjištění případných azylových důvodů žadatele, lze sestavit poměrně podrobný obraz o aktuálním stavu cizince a jeho osobních problémech. Takto zjištěné informace jsou dle názoru Nejvyššího správního soudu zpravidla dostatečné i pro posouzení zranitelnosti žadatele ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu. (...) Při posuzování zdravotního stavu žadatele o mezinárodní ochranu ministerstvo prvotně vychází z informací v dotazníku žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně z odpovědi na otázku „Jaký je Váš zdravotní stav?“. Pokud žadatel uvede – jak to učinila stěžovatelka - že jeho zdravotní stav je dobrý, je logické, že správní orgán nemá důvod předpokládat jakékoliv závažnější zdravotní problémy žadatele. Pokud by však stěžovatelka uvedla či nějakým způsobem naznačila (např. předložením lékařské zprávy), že trpí zdravotními problémy, nebo by tomu nasvědčovalo vlastní pozorování pracovníků ministerstva či jiné indicie, bylo by na správním orgánu, aby aktivně dále zjišťoval, zda tyto problémy dosahují takové intenzity, že je třeba stěžovatelku považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu.“

V rozsudku ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 As 16/2011 – 98, uvedl ve vztahu k rozhodnutí o nepovolení vstupu následující: „Vzhledem k tomu, že se jedná o vážný zásah do práv jednotlivce, spočívající v omezení jeho osobní svobody, je potřeba v případě pochybností upřednostnit výklad v souladu se zásadou *in dubio pro mitius*. Pokud se tedy bude jevit tvrzení osoby o její zranitelnosti jako věrohodné, měl by jí být umožněn vstup na území. Zásahy do základních práv nebo svobod a tedy i jejich omezení musí být totiž vykládány restriktivně (srov. např. nálezy Ústavního soudu z 3. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 102/03 či z 27. 2. 2003, sp. zn. I. ÚS 294/01).“

V nyní posuzovaném případě je podstatou kasační stížnosti tvrzení stěžovatele, že je zranitelnou osobou ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu, neboť je neslyšící a žalovaný mu měl proto povolit vstup na území. Stěžovatel v žádosti o mezinárodní ochranu ani v roce 2012, ani na začátku roku 2015, neuvedl žádné informace, z nichž by bylo možné dovozovat, že jeho postižení ho závažným způsobem omezuje v každodenním životě. V žádosti ze dne 10. 12. 2012 na dotaz na jeho zdravotní stav odpověděl tak, že od narození neslyší, na nerovném povrchu má problémy s chůzí, jinak zdravotní problémy nemá. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že chce bydlet v České republice a vydělávat peníze, v Rusku tyto možnosti nemá. Z podrobného protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 1. 2013 vyplývá, že stěžovatel se v zemi původu osamostatnil v roce 2001, kdy začal pracovat, vykonával pomocné práce jako dělník. Jako zdravotní problémy uváděl pouze potíže se zády a klouby v roce 2007. Stěžovatel také uvedl, že v roce 2007 přijel do České republiky jako turista, strávil tady tři roky a učil se česky. Během tohoto pobytu chodil do práce a také se učil znakový jazyk. Poté se vrátil do Ruska. Když se rozhodl v prosinci 2011 zase odjet, platnost víza skončila, proto se stěžovatel snažil vyřídit si české vízum. Nakonec však požádal vízum finské, protože to bylo levnější. Do České republiky docestoval na konci roku 2011, nějakou dobu zde pobýval a snažil se získat informace, jak by zde mohl žít. V lednu 2012 se vrátil zpět do Ruska. V listopadu 2012 se rozhodl znovu vrátit, chtěl české vízum, ale získat finské vízum bylo snadnější. V protokolu dále uvedl, že v zemi původu byl několikrát napaden, nezná však důvod. Ze spisu plyne, že od roku 2013 se stěžovatel zdržoval dva roky ve Finsku. Ze spisového materiálu tedy skutečně neplyne, že by stěžovatele jeho postižení nějakým způsobem omezovalo v možnosti výkonu práce, zaměstnání, nebo opakovaném cestování po Evropě.

Nejvyšší správní soud po posouzení okolností konkrétního případu a spisového materiálu dospěl k závěru, že jak žalovaný, tak městský soud správně posoudili, že se v případě stěžovatele nejedná o zranitelnou osobu ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu. Žalovaný

pokračování

si musel být postižení stěžovatele vědom, neboť ze správního spisu plyne, že se stěžovatelem komunikoval prostřednictvím tlumočnicka do znakové řeči. Stěžovatel v takovém případě samozřejmě explicitně nemusí uvést své fyzické postižení, protože o něm není žádných pochyb. Samotné fyzické postižení však nemusí nutně znamenat, že se jedná o osobu s vážným zdravotním postižením ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu, stejně tak jako v případě jiných zdravotních potíží se může jednat o osobu s vážným zdravotním postižením, ale je nezbytné zkoumat intenzitu těchto problémů (srovnej citovaný případ stěžovatelky se závažným chronickým onemocněním, kasační stížnost vedená pod sp. zn. 1 Azs 123/2015). Žalovanému je nutno vytknout, jak správně poukázal stěžovatel, že v napadeném rozhodnutí nezmiňuje to, že je stěžovatel neslyšící. Z odůvodnění však vyplývá, že se otázkou zranitelnosti podle dotčeného ustanovení zabýval, a jeho závěr je v souladu s podklady, které tvoří obsah správního spisu. S posouzením městského soudu, jenž žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl, se Nejvyšší správní soud taktéž ztotožnil.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky důvodnými a proto kasační stížnost stěžovatele ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Ustanovenému opatrovníkovi Nejvyšší správní soud odměnu a náhradu hotových výdajů již nepřiznal, neboť v této procesní roli již žádné úkony nečinil a podle obsahu spisu mu ani žádné náklady spojené s výkonem funkce opatrovníka nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu